

**RAADGEVENDE COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER**

ADVIES Nr 84 / 005 van 12 september 1984

O. ref. : 10527 / L / A / 4

De Raadgevende Commissie voor de bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, inzonderheid op de artikelen 5 en 8;

Gelet op het verzoek om advies dd. 27 juli 1984 van de Minister van Binnenlandse Zaken over een ontwerp van koninklijk besluit betreffende de nieuwe identiteitskaart;

Gelet op de gecoördineerde en gewijzigde versie van dat ontwerp, op 16 augustus 1984 voorgelegd aan de Commissie;

Heeft op 12 september 1984 het volgend advies verleend :

De Commissie wil in de eerste plaats doen opmerken dat haar werkzaamheden bemoeilijkt werden omdat zij haar analyse binnen een zeer korte termijn moet maken op grond van steeds andere versies van die tekst van het besluit. In een eerste tekst van 27 juni 1984 werden verbeteringen en toevoegingen aangebracht, die pas op 27 juli werden ingediend. De gecoördineerde versie waarin naar aanleiding van de besprekingen tussen de vertegenwoordigers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Commissie nieuwe wijzigingen werden aangebracht, werd eerst op 16 augustus 1984 neergelegd en bevat substantiële wijzigingen vergeleken met de eerste twee teksten.

Alvorens de tekst te analyseren, is het belangrijk de Regering te informeren over enerzijds de reglementering waarop de tekst zou stoelen, namelijk resolutie 77 van het ministercomité van de Raad van Europa en anderzijds de recente reglementering in buurlanden (Frankrijk, Duitsland) die ook gebaseerd zijn op de tekst van de Raad van Europa. Van in het begin moet worden onderstreept dat, met het oog op de eerbiediging van de individuele vrijheid, in deze reglementeringen geopteerd werd voor de oplossingen die totaal verschillen van de door de Belgische Regering in aanmerking genomen oplossingen.

Wat de tekst van de Raad van Europa betreft kan worden vastgesteld dat naar luid van de consideransen van resolutie 77 betreffende de invoering en de harmonisatie van de nationale identiteitskaarten volgens het Ministercomité het doel van deze documenten erin bestaat een onderdaan toe te laten zijn identiteit te bewijzen of deze identiteitskaart ook te laten dienen als reisdocument dan wel als identiteits- of nationaliteitsbewijs.

Uit de bepalingen inzake het uitzicht en de inhoud van deze identiteitskaart blijkt dat het nationaal nummer van facultatieve aard is. De memorie van toelichting (nr. 29) legt de klemtoon op de draagwijdte van deze facultatieve aard en stelt dat het niet tot de werkingssfeer van de resolutie behoort zich uit te spreken over het beginsel van de identificatienummers. Daardoor wordt het voorbehoud van de Raad ten aanzien van de identificatienummers nogmaals beklemtoond.

Het is ook belangrijk te herinneren aan de terughoudendheid van de Franse "Commission Nationale de l'Informatique et des Libertés" (CNIL) in verband met het aanbrengen van een dergelijk identificatienummer op de identiteitskaart. In haar eerste verslag reeds spreekt de CNIL de vrees uit dat dit document, dat vooral als document voor het bewijzen van de identiteit wordt beschouwd, door het aanbrengen van een sleutel voor toegang tot tal van bestanden zou uitgroeien tot een universeel identificatiesysteem. Deze beschouwingen werden ook opgenomen in het tweede rapport van de CNIL. De CNIL onderstreept daarin dat de identiteitskaart uitsluitend bedoeld is om de identiteit te bewijzen. Bijgevolg spreekt zij zich opnieuw uit over het weglaten van de "OCRD-letters" en de zone voor optische lezing. In deze omstandigheden stelt zij dan ook dat het beheer van de fabricage van de kaarten het enige doel van het identificatienummer is.

De CNIL verheugt zich dan ook over het feit dat in het decreet 80/609 van 31 juli 1980 (Bijlage 1), houdende oprichting van een fabricagesysteem van nationale identiteitskaarten, rekening werd gehouden met haar opmerkingen en voorstellen zoals bv. geen optische zone, de handtekening en de foto van de houder worden niet in een geheugen opgeslagen, geen koppeling van de bestanden van de 6 beheerscentra met enig ander bestand, behoud op de kaart van het volgnummer dat bij vernieuwing kan gewijzigd worden.

De Duitse wet op de identiteitskaart die op 1 november e.k. in werking treedt (zie bijlage 2) voorziet in diverse gelijkaardige maatregelen. Er werd in het bijzonder gesteld dat het "serienummer" dat op de kaart voorkomt in geen geval gegevens inzake de persoon van de houder, noch vermeldingen die naar dergelijke gegevens verwijzen, mag bevatten (par. 3(1)). Bovendien mag het serienummer alleen automatisch verwerkt worden door autoriteiten die daartoe de strikte bevoegdheid hebben gekregen bv. in geval van grenscontrole, opsporingsmandaat, strafrechtelijke vervolging en opsluiting (par. 3(5)). De consideransen van de beslissing van het Federaal Grondwettelijk Hof te Karlsruhe dd. 15 december 1983, waarin bepaalde aspecten van de wet inzake de volkstelling als ongrondwettelijk werden afgedaan, hebben de rechtsleer en de Bundesbeauftragte (7e verslag) ertoe aangezet de nadruk te leggen op de risico's die voortvloeien uit het vermelden van het identificatienummer op de identiteitskaart. Een dergelijk gebruik zou de koppeling tussen gevoelige bestanden in de hand werken. De invoering op de identiteitskaart van een enkel identificatienummer of een andere identificatiewijze waardoor de identiteitskaart met een machine kan worden gelezen ware een beslissende stap in de richting van de registratie en het "catalogeren" van de persoonlijkheid van de burgers. De deelstaat Hesse heeft de Commissaris voor de Bescherming van de Gegevens trouwens verzocht een rapport in te dienen inzake de grondwettelijkheid van met de machine leesbare identiteitskaarten en beroept zich daarbij op de bescherming van de individuele vrijheden en de vrijheid om zich te verplaatsen. Tenslotte is de Bundesbeauftragte van die deelstaat ook de mening toegedaan dat het lezen van het identificatienummer gepaard zou moeten gaan met een bijzondere reglementering tot afbakening van de macht van de autoriteiten die met de veiligheid op het grondgebied zijn belast.

Rekening houdend onder meer met de reglementering in onze buurlanden wil de Raadgevende Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijk Levenssfeer een aantal opmerkingen formuleren over bedoeld ontwerp van koninklijk besluit.

De opdracht van de Commissie geldt vooral voor de artikelen 3, 10 tot 14 en 16 van het koninklijk besluit.

Het is eveneens belangrijk goed te begrijpen dat dit ontwerp verschillende verzoeken omvat :

- a) Ingevolge artikel 5 van de wet van 9 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister is er een verzoek om toegang tot het Rijksregister voor de Minister van Binnenlandse Zaken en de ambtenaren met een graad ten minste gelijk aan die van adviseur, die behoren tot de Algemene Directie van de Wetgeving en de Nationale Instellingen (art. 10) en een verzoek dat overeenkomt met een verzoek om toegang van de Naamloze Vennootschap naar Belgisch recht IDOC. (art. 12, § 1).
- b) Ingevolge artikel 6 van de wet tot regeling van een Rijksregister is er een verzoek van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (niet nader omschreven) om de gemeentebesturen - door bemiddeling van het Rijksregister - over de identiteitskaart gegevens te laten doorgeven welke onder andere bestaan uit het persoonlijke nummer en de taal die de houder voor de uitgifte van zijn kaart heeft gevraagd, alsmede het volgnummer van deze kaart (art. 13, § 2); bedoelde gegevens zijn, het volgnummer uitgezonderd - niet in het Rijksregister - opgenomen.
- c) Ingevolge artikel 8 van de wet tot regeling van een Rijksregister komt het ontwerp overeen met een verzoek om het nummer van het Rijksregister niet alleen te laten gebruiken door de in artikel 10 opgesomde autoriteiten, met name de Minister van Binnenlandse Zaken en de ambtenaren met een graad ten minste gelijk aan die van de adviseur, die behoren tot de Algemene Directie van de Wetgeving en van de Nationale Instellingen, maar ook door de Naamloze Vennootschap naar Belgisch recht IDOC, de gemeenten en het Ministerie van Binnenlandse Zaken (art. 13, § 1). Omdat zij toegang hebben tot in het art. 13, § 1, bedoelde persoonlijk nummer, zijn daarbij ook de gemeentelijke bevolkingsdiensten, de gemeentelijke en de landelijke politie, de Rijkswacht en de gerechtelijke politie betrokken (art. 14, § 1).

De Commissie heeft op sommige verzoeken gunstig gereageerd. De Commissie verzet zich echter met klem ertegen dat het identificatienummer van het Rijksregister op leesbare wijze en in de Zone voor optische lezing op de identiteitskaart wordt aangebracht. Derhalve is zij van oordeel dat de mededeling van het identificatienummer aan de N.V. IDOC nutteloos is. Bovendien maakt zij strikt voorbehoud ten aanzien van het gebruik van een zone voor optische lezing.

Wij kunnen nu overgaan tot de artikelsgewijze behandeling van het koninklijk besluit.

Artikel 1, eerste lid, van het ontwerp dat voor onderzoek aan de Commissie is voorgelegd, omschrijft de identiteitskaart, "zij geldt als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister". Het tweede lid bepaalt het doel van de kaart te weten "het bewijs van de identiteit van de houder leveren".

Naar luid van artikel 3, vierde lid, wordt het "persoonlijk nummer" van de burger op de kaart aangebracht. In artikel 11 wordt gesteld dat bedoeld nummer ook wel het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen zou kunnen zijn.

Artikel 3, vierde lid, moet worden gelezen in samenhang met artikel 11, eerste lid. Artikel 3, vierde lid, bepaalt inderdaad dat een zogenaamd persoonlijk nummer op leesbare wijze en in de optische zone op de identiteitskaart moet worden aangebracht. Artikel 11, eerste lid, geeft de Minister van Binnenlandse Zaken en de ambtenaren met een graad ten minste gelijk aan die van adviseur, die behoren tot de Algemene Directie van de wetgeving en van de nationale Instellingen, ingevolge het bepaalde in artikel 8 tot regeling van het Rijksregister, de machtiging om het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen als identificatienummer te gebruiken. Artikel 3, vierde lid, is van beschrijvende aard en houdt geen verantwoording in.

In de zin van artikel 8 van de wet tot regeling van een Rijksregister bepaalt artikel 11, eerste lid, het enige doel van het gebruik van het identificatienummer, te weten het aanbrengen ervan op de identiteitskaart.

Om redenen die later zullen blijken, maakt de Commissie een zeer ernstig voorbehoud in verband met zodanig gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister.

Er valt ook op te merken dat, in vergelijking met de lijst voorgesteld in Resolutie 77 (clausule 8 van de Bijlage), en artikel 3, vijfde lid, werd geopteerd voor de langste lijst en er voor de gehuwde vrouwen zelfs de vermelding van de naam van de echtgenoot wordt aan toegevoegd. De Commissie ziet niet in waarom en is er eerder toe geneigd die vermelding te schrappen. Ingeval het toch wenselijk wordt geacht die vermelding te behouden, meent de Commissie dat er geen reden is tot discriminatie tussen de echtgenoten. De commissie wil trouwens onderstrepen dat het behoud van die vermelding leidt tot incoherentie met artikel 6, in zover dat er niet wordt voorzien in vernieuwing van de identiteitskaart bij het overlijden van de echtgenoot, noch in geval van andere wijzigingen van de burgerlijke stand die betrekking hebben op andere in artikel 3 opgenomen vermeldingen.

Het bepaalde in artikel 10 stemt overeen met de machtiging tot toegang verleend in het kader van artikel 5 van de wet tot regeling van een Rijksregister. Het omschrijft de personen aan wie toegang wordt verleend, de gegevens tot welke zij toegang hebben en het doel ervan. Om alle dubbelzinnigheid omtrent het laatste punt te voorkomen, wenst de commissie toch dat de woorden "voor elke verrichting betreffende" vervangen worden door de woorden "uitsluitend voor verrichtingen betreffende...". De Commissie doet ook opmerken dat de machtiging tot toegang tot de in artikel 3 van de wet tot regeling van een Rijksregister opgesomde gegevens, zou moeten worden beperkt tot de gegevens die noodzakelijk zijn voor het opmaken van de identiteitskaart, met name de gegevens bepaald in artikel 3, eerst tot vijfde lid.

Overeenkomstig artikel 8 van de wet op het Rijksregister zijn de Minister van Binnenlandse Zaken en de ambtenaren met een graad ten minste gelijk aan die van adviseur, die behoren tot de Algemene Directie van de Wetgeving en van de Nationale Instellingen, volgens het bepaalde bij artikel 11 gemachtigd het nummer van het Rijksregister te gebruiken ten einde het op de identiteitskaart te vermelden. De lezing zou waarschijnlijk duidelijker zijn indien werd bepaald dat dezelfde overheden gemachtigd zijn "het nummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen aan te brengen op de identiteitskaarten". Het valt evenwel moeilijk te begrijpen waarom het die overheden zijn welke gemachtigd moeten worden het nummer op de identiteitskaart aan te brengen.

Zonder daarom in te stemmen met de inhoud van het bepaalde, ware het beter reeds in artikel 3 gewoonweg het volgende te stellen : "het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen staat vermeld op de identiteitskaart", aangezien zulks wel degelijk de strekking is van de wijziging naar artikel 3, zoals voorkomt in artikel 11, eerste lid. De wijziging die door de Commissie wordt voorgesteld zou derhalve artikel 11, eerste lid, overbodig maken. In dit verband maakt de Commissie evenwel het grootste voorbehoud, niet om de overheden, vermeld in artikel 11, § 1, toe te staan het kennummer van het Rijksregister te gebruiken, maar om het aan te wenden als inschrijvingsnummer op de identiteitskaart. Zulks druist naar ons oordeel in tegen het doel van de identiteitskaart waarop hierboven is gewezen. De identiteitskaart is dan geen middel meer tot authenticering en identificering, maar veeleer een controlemiddel, zoals de ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ons hebben doen blijken. De argumenten, aangevoerd door de ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, volgens welke het aanbrengen van het persoonlijke nummer het enige middel blijft om met zekerheid de identificering en de authenticering van de betrokkene na te gaan, lijken ons niet afdoend gelet op de voorgenoemde praktijk en reglementeringen in de andere landen. De gebruikelijke identificatiemiddelen en het serienummer van de identiteitskaart samen volstaan bij de controle. De taken die door de voornoemde overheden moeten worden vervuld en die volgens de Commissie nog nader moeten worden bepaald, brengen wellicht mee dat deze overheden het persoonlijk nummer mogen gebruiken, maar daarom is echter niet vereist dat dit nummer aangebracht wordt op de identiteitskaart.

Het tweede lid van artikel 11 zou moeten bepalen dat de leden 2 en 3 van het K.B. van 26 januari 1967 de leden zijn van artikel 1 van het onderhavige K.B.; tevens maakt dit lid het de overheid niet mogelijk eventueel bedrog na te gaan. Indien de identiteitskaart immers "moet worden overgelegd bij elke vordering van de politie, en bij elke aangifte, bij elke aanvraag van getuigschriften en, in 't algemeen, telkens als de houder het bewijs van zijn identiteit dient te leveren", is het begrijpelijk dat de Commissie een nauwkeuriger bepaling voorstaat van de personen die gemachtigd zijn het kennummer te gebruiken, en ook dat indien het tweede lid van artikel 11 bepaalt dat het doel ervan is de houder van de kaart te identificeren, zulks slechts mogelijk zal zijn met verwijzing naar bestanden waarin ook het identificatienummer wordt gebruikt. Vermits de identiteitskaart een optisch vak zou bevatten waarin het identificatienummer wordt vermeld, betekent dat ook dat de Minister van Binnenlandse Zaken er aldus toe gebracht wordt het gebruik van het nummer te bevorderen en te veralgemenen voor doeleinden, andere dan die welke bepaald zijn bij de wet van 8 augustus 1983. Overeenkomstig artikel 12 van voornoemde wet vestigt de Commissie er in het bijzonder de aandacht op dat de duidelijke vermelding van het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen in het optisch vak van de identiteitskaart een ernstig risico inhoudt van inbreuk op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, voor zover aldus mogelijkheden ontstaan die verder gaan dan de doeleinden die door de verzoekende overheid uitdrukkelijk worden bepaald. Ook leidt de vermelding van het nummer tot een in te ruime mate veralgemeend gebruik ervan, zowel in de particuliere als in de openbare sector, en wordt het risico van onderlinge aansluiting van bestanden ook aanzienlijk vergroot.

Volgens de Commissie zou de lezing van artikel 12, § 1, eerste lid, inhouden dat aan de N.V. naar Belgisch recht IDOC de machtiging tot toegang wordt verleend, zoals is voorgeschreven bij artikel 5, tweede lid, van de wet van 8 augustus 1983, zelfs indien in het besluit slechts sprake is van mededeling. In dit lid wordt weliswaar bepaald dat die vennootschap een opdracht van algemeen belang vervult onder toezicht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar noch in de wet, noch in de statuten van IDOC is enige controlemogelijkheid opgenomen. Uit inlichtingen die zijn ingewonnen bij de Minister van Binnenlandse Zaken blijkt dat de enige vooropgestelde controle overeenkomstig een nota, gericht aan de Ministerraad op datum van 19 maart 1982 en goedgekeurd door de Raad, die zou zijn welke uitgevoerd zou worden door een nog in te stellen "Comité voor veiligheid en deontologie", dat samengesteld zal zijn uit een vertegenwoordiger van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die het voorzitterschap zal bekleden, een vertegenwoordiger van het Ministerie van Justitie, een van Buitenlandse Zaken, een van het bestuur van het Rijksregister, en een van de N.I.M. Dit comité zou de bevoegdheid hebben om in te staan voor de naleving van de bepalingen van het besluit, de kostprijs van de dienstverlening van IDOC, inzake de veiligheid, de onfeilbaarheid en de voorwaarden van mededeling, en ook om te waken voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. De Commissie wenst dat het instellen en de bevoegdheden van het Comité uitdrukkelijk bepaald en erkend zouden worden in het besluit en ingeschreven worden in de statuten van IDOC zodat door de Minister van Binnenlandse Zaken een werkelijke controle op de werkzaamheden van de vennootschap kan worden uitgeoefend. In het onderhavige geval zouden ten minste door bijzondere bepalingen de wijzen van mededeling van de gegevens vermeld in de artikelen 10 en 11 moeten worden geregeld, de technieken van vervaardiging, de veiligheidsmaatregelen, enz... Bovendien de nadere bepaling van de betrekkingen tussen de Minister van Binnenlandse Zaken en IDOC lijkt het verzoek tot gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister ons niet nodig voor zover het nummer niet vermeld staat op de identiteitskaart. Voor het vervullen van zijn taak volstaat het dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken de informatiegegevens aan IDOC meedeelt.

In artikel 12, § 1, tweede lid, wordt tegemoet gekomen aan een bezwaar dat door de Commissie gericht is aan de ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het verwonderde de Commissie dat nominatieve gegevens betreffende de natuurlijke personen in het buitenland zouden worden verwerkt en met de grensoverschrijdende gegevensstroom worden meegevoerd. De Commissie oordeelt echter dat het antwoord niet bevredigend is en dat een andere oplossing moet worden gevonden. Een bijkomende opmerking : het is wenselijk om, in overeenstemming met de Franse tekst, te spreken van "administratieve zetel" in de plaats van "maatschappelijke zetel".

Het identiteitskaartenbestand waarvan sprake is in artikel 13, § 1, bevat naast de voornoemde gegevens het identificatienummer van het Rijksregister voor iedere houder van een identiteitskaart. In dat artikel wordt geen melding gemaakt van de doeleinden van het gebruik, door de Minister van Binnenlandse Zaken, van het bestand, noch van de diensten en de personen die in voormeld ministerie betrokken zijn bij de gebruikmaking ervan. De Commissie oordeelt dat inzonderheid de noodzaak om het identificatienummer van het Rijksregister in dit bestand te gebruiken, voor de veiligheid nader moet worden uiteengezet. De Commissie verzet er zich in beginsel niet tegen dat het identificatienummer wordt gebruikt om het bestand samen te stellen en bij te houden. Zij maakt echter voorbehoud omtrent het aanbrengen van het nummer in het bestand, zulks met een ander doel dan het intern gebruik. Zij oordeelt dat de gegevens die het bestand bevat, met uitzondering dan van het persoonlijk nummer, m.a.w. het identificatienummer, volstaan voor het uitvoeren van de met betrekking tot dit bestand vooropgestelde taken, en ook dat die gegevens de eennamige vaststelling mogelijk maken van de houder van een identiteitskaart, voor zover zij de naam van de houder overnemen.

Paragraaf 2 van artikel 13 houdt waarschijnlijk een verwijzing in naar artikel 6 van de wet van

8 augustus 1983, maar dan in ruimere zin. Artikel 6 van de wet wordt aangegrepen om onderlinge aansluiting van bestanden mogelijk te maken. De Commissie vestigt er dus de aandacht op dat deze bepaling eveneens een veralgemening inhoudt van het gebruik van het nummer in het Rijksregister. Overigens kent zij niet de wettelijke of bestuursrechtelijke grondslag van de mededeling van die gegevens door het Rijksregister.

Ingeval van de vermelding van het identificatienummer in het identiteitskaartenbestand wordt afgezien, zou de Commissie kunnen instemmen met het bepaalde bij artikel 14, § 1, voor zover de doeleinden echter nadrukkelijk worden vastgelegd. Zoniet, d.w.z. ingeval de vermelding van het identificatienummer in het identiteitskaartenbestand behouden blijft, kan eraan worden gedacht de toegang tot de gegevens in het bestand te beperken, met uitzondering van het identificatienummer van het Rijksregister; de gegevens zouden dan enkel kunnen worden bekomen mits gebruik wordt gemaakt van de naam van de houder en het volgnummer van de kaart.

Artikel 14, § 1, schrijft vervolgens voor dat de toegang tot de gegevens van het bestand geschiedt onder controle van de Minister van Binnenlandse Zaken. In het artikel wordt echter niet bepaald hoe de controle geschiedt.

Krachtens artikel 14, § 2, mogen alleen de Minister van Binnenlandse Zaken en bepaalde ambtenaren de informaties in het identiteitskaartenbestand medelen aan andere besturen. Ook hier dient het doel van de mededelingen nader te worden bepaald. Vervolgens moet worden aangestipt dat de beperking "onverminderd de toepassing van de artikelen 5 en 8 van de wet van 8 augustus 1983" ofwel niets ter zake doet indien het identificatienummer overeenkomstig de wens van de Commissie niet tot de gegevens van het bestand behoort of indien het nummer in geen geval mag worden meegedeeld, ofwel te ruim is. Artikel 5 van de wet van 8 augustus 1983 houdt verband met de toegang tot het Rijksregister en de informaties, vervat in dit Register; artikel 14 betreft echter andere informaties, te weten die welke besloten zijn in het bestand, bedoeld in artikel 13, met uitzondering van het identificatienummer.

Artikel 16 dat het aanbrengen regelt van het identificatienummer op de vroegere identiteitskaarten, roept bij de Commissie dezelfde bezwaren op als die welke zijn gemaakt met betrekking tot de vermelding van het nummer op de nieuwe identiteitskaarten.

Tot besluit is de Commissie, in overeenstemming met de houding die door gelijkaardige commissies in de buurlanden wordt aangenomen, voornemens zich in de geest van de wet van 8 augustus 1983 te verzetten tegen een in te ruime mate veralgemeend gebruik van het identificatienummer, en geeft zij een volstrekt ongunstig advies met betrekking tot de duidelijke vermelding van het nummer van het Rijksregister in een optisch vlak op de identiteitskaart. Zij oordeelt dat de gegevens die vermeld staan op de identiteitskaart, waaronder het serienummer, volstaan om de doeleinden die de kaart zijn toegewezen te bereiken. Dit betekent dat naar haar oordeel het persoonlijk identificatienummer dat weliswaar als verbinding kan fungeren onder de verschillende besturen ten einde de doeltreffendheid van het beheer te verbeteren, plaats moet ruimen voor een specifiek kennummer in de verschillende bestanden waartoe andere besturen toegang hebben. In haar derde verslag sprak de "Commission Nationale de l'Informatique et des Libertés" haar bezorgdheid uit over het geleidelijk verdwijnen van het anonimaat ingevolge de ontwikkeling van de nieuwe technologieën, door de gestadige uitbreiding van het gebruik van automatisch afleesbare kennummers. Voornoemde commissie omschreef haar taak als volgt "veiller à ce que les pistes de données ne se rejoignent pas pour enserrer l'homme dans un contrôle social généralisé, ne correspondant pas à une idée préconçue, mais qui trouverait rapidement sa justification dans sa propre existence".

Het aanbrengen van het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen op de identiteitskaart zou indruisen tegen de wet die het gebruik ervan regelt. Overigens maakt de Commissie ook duidelijk voorbehoud met betrekking tot het optisch vak dat de identiteitskaart is aangebracht.

De aangevoerde argumenten volgens welke dat vak de grenscontrole zou vergemakkelijken, zouden doen veronderstellen dat alle landen een zelfde werkwijze zouden volgen wat onder meer wordt tegengesproken door de in Frankrijk goedgekeurde wetsbepalingen ter zake. Bovendien wordt het doel gewijzigd van de identiteitskaart die, zoals hierboven reeds is aangestipt, in plaats van een stuk dienende tot identificering en authenticering, meer en meer een controlemiddel wordt.

Voor het secretariaat,

De plaatsvervangende voorzitter,

C. DEBRULLE.

M. COUCKUYT.